

Παγκόσμια Καλή Θέληση

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

2009 Ν° 1

Ενα τακτικό δελτίο που προβάλλει την ενέργεια της καλής θέλησης μέσα στις παγκόσμιες υποθέσεις

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ

Το Νοέμβριο του 2008 η Παγκόσμια Καλή Θέληση διοργάνωσε το ετήσιο σεμινάριο της παράλληλα στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη και τη Γενεύη, με θέμα τη φορά αυτή, *Ανθρώπινα Δικαιώματα, Πνευματικές Ευθύνες - Μια κρίση για τη Δημοκρατία;*

Η εκδήλωση έγινε στα πλαίσια της 60ης επετείου της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, (1) που εορτάστηκε την 10 Δεκεμβρίου 2008. Επίσης, αποτελούσε μια συνέχεια πάνω στο θέμα της δημοκρατίας, στο οποίο αναφερόταν το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης που εκδόθηκε με τίτλο *Το Νόημα της Δημοκρατίας* (2008 #2). Το θέμα του σεμιναρίου βασίζεται στη σκέψη ότι σε πολλές δημοκρατίες το επίπεδο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση λόγω της πίεσης που ασκούν στις κοινωνίες και τα έθνη τα παγκόσμια γεγονότα, γεγονός τα οποίο, αν δεν προσεχθεί, θα μπορούσε πραγματικά να καταλήξει σε σημεία κρίσης. Ταυτόχρονα όμως, όλο και περισσότερα άτομα και ομάδες αναγνωρίζουν πόσο μεγάλη σημασία έχει η ανάληψη των δικών μας ευθυνών απέναντι στην κοινωνία. Όλο και πιο πολλοί έχουν την εντύπωση ότι οι δημοκρατίες δε λειτουργούν όπως θα όφειλαν, και πως οι κυβερνήσεις χρειάζονται την υποστήριξη(2) των πολιτών τους, όχι μόνο τον καιρό της κάλπης, αλλά σε ολόκληρη τη διάρκεια της θητείας τους. Οι ομιλητές που προσκλήθηκαν στο σεμινάριο αναφέρθηκαν στο θέμα από την δική του προοπτική ο καθένας, και τα αντίστοιχα κείμενα έχουν ήδη εκδοθεί και διατίθενται κατόπιν παραγγελίας προς την Παγκόσμια Καλή Θέληση, δωρεάν πάντα. Στο τεύχος μας εδώ συμπεριλαμβάνονται ορισμένα αποσπάσματα, για να σας δώσουμε μια εικόνα των εργασιών.

Ζούμε σε μια περίοδο κατά την οποία τα ανθρώπινα δικαιώματα θεωρούνται ως αναφαίρετα και γίνεται αντιληπτό ότι αυτά εγγυώνται την τήρηση της ηθικής στην σφαίρα των δημοσίων ζητημάτων. Και μάλιστα, ακόμη και σε χώρες όπου υπάρχουν καταπιεστικά καθεστώτα, αυτά αισθάνονται ότι είναι υποχρεωμένα να υπερασπίζονται τις "επιδόσεις" τους στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Συχνά παραγνωρίζεται η τεράστια σημασία που έχει αυτό το γεγονός, και το οποίο οφείλεται στην παγκόσμια αναγνώριση και την επιρροή που κατάφερε να ασκεί η Παγκόσμια Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στα εξήντα χρόνια της ύπαρξής της. Συντάχθηκε την επαύριο του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, και απέβλεπε στην εφαρμογή των όσων προέβλεπε για τα ανθρώπινα δικαιώματα ο Καταστατικός Χάρτης του Ο.Η.Ε. Έχει γίνει ένα είδος χρυσού κανόνα, βάσει του

οποίου εκτιμώνται οι επιδόσεις των εθνών σε αυτό τον τομέα.

Με δεδομένο την ευρεία επίδραση που ασκεί η διακήρυξη, δικαίως θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε, σε τι βασίζονται τελικά αυτά τα δικαιώματα; Απαντώντας, εύκολα θα μπορούσαμε να μπλέξουμε σε φιλοσοφικές αντιπαράθεσεις. Αν όμως αναγνωρίσουμε ότι η ύπαρξη τους έχει πνευματική διάσταση, η απάντηση απλουστεύεται: Τα δικαιώματα απορρέουν από το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος αποτελεί μέρος της εκδήλωσης της Μιας Ζωής, και είναι μια έκφραση του Θείου Σκοπού. Αυτό συνεπάγεται ότι κάθε ζωή έχει την ίδια αξία, και με την πιο βαθιά σημασία του όρου. Σε τούτο συνίσταται η βάση της διαβεβαίωσης που διατυπώνεται στο Άρθρο 1 της Οικουμενικής Διακήρυξης που λέει: "*Όλοι οι άνθρωποι είναι γεννημένοι ελεύθεροι και ίσοι κατά την αξία και τα δικαιώματα...*" (έμφαση δική μας), με άλλα λόγια της ιδέας ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι οικουμενικά. Ίσως αυτό να είναι και το πλέον επίμαχο στοιχείο της Διακήρυξης. Καθώς υποστηρίζει αυτή τη θεμελιώδη ενότητα όλων των ανθρώπων, απορρίπτει κάθε πολιτισμική και θρησκευτική διαφορά.

Το ζήτημα αυτό ένας ομιλητής από την Παγκόσμια Καλή Θέληση στο Σεμινάριο της Νέας Υόρκης το διατύπωσε ως εξής: "Το δικαίωμα της ανθρωπίνης ιδιότητας. Αυτό είναι ίσως το πρωταρχικό δικαίωμα που έχει κάθε ανθρωπινό πλάσμα, άσχετα με το που γεννήθηκε, άσχετα από χώρα, οικονομικές ή θρησκευτικές συνθήκες, από το αν είναι πλούσιος ή φτωχός, άνδρας ή γυναίκα. Αυτό το δικαίωμα μοιάζει αυτονόητο. Είμαστε όλοι άνθρωποι, είμαστε όλοι πολίτες ενός βασιλείου στη φύση. Βρισκόμαστε εδώ, υπάρχουμε, με ένα ανθρωπινό σώμα, εκφράζοντας πολύ ανθρώπινες ιδιότητες και ποιότητες. Ο Δημιουργός μας έχει προικίσει με ζωή. Γιατί λοιπόν να μην έχουμε το δικαίωμα να είμαστε αυτό που είμαστε - άνθρωποι;

Ακριβώς. Εχουμε κάθε δικαίωμα να είμαστε ένας ολόπλευρα ανεπτυγμένος άνθρωπος. Αυτό είναι ένα θείο και αναφαίρετο δικαίωμα. Κι όμως. Υπάρχουν κάποιοι μέσα στην ανθρωπίνη οικογένεια κάποιοι που δεν είναι ολοκληρωμένοι άνθρωποι- κάποιοι που αρνούνται το δικαίωμα που έχει ο συνάνθρωπος να αναπτύξει πλήρως το δυναμικό του... Με τον τρόπο που ασκούν την εξουσία τους κάνουν εγωιστικές διακρίσεις, ξεχωρίζουν τη μία ομάδα ανθρώπων από την άλλη και αυθαίρετα απαιτούν η ομάδα που οι ίδιοι επιλέγουν και προτιμούν να έχει μόνη αυτή το δικαίωμα να

Σε αυτό το Τεύχος

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ
ΕΥΘΥΝΕΣ

Editor:
Dominic Dibble
www.worldgoodwill.org

αναπτυχθεί, πάνω από από όλες τις άλλες και σε βάρος τους. Προκειμένου να κρατούν σε θέση υποτέλειας όλους τους υπόλοιπους, ορθώνουν αθέμιτους κανόνες και περιορισμούς, συστήματα καστών, πολιτικά προσπινο βασίλειο κατέχει μια νευραλγική θέση στο σύνολο της εξέλιξης. Υπάρχουν τρία βασίλεια κάτω από το ανθρώπινο επίπεδο και τρία βασίλεια πάνω από αυτό. Εμείς στεκόμαστε στο ενδιάμεσο σημείο, στο σημείο του μεσολαβητή. Σήμερα η ανθρωπότητα - είτε το γνωρίζουμε είτε όχι - καταπιάνεται ενεργά με την διαδικασία της απολύτρωσης. Κάθε τι που κάνουμε, συνειδητά ή ασυνείδητα, γίνεται υπό την εντύπωση της συμμόρφωσης προς το Θείο πρότυπο.

Οπότε ξαναγυρνάμε στο ζήτημα του δικαιώματος που έχουμε να μπορούμε να είμαστε ολόπλευρα ανεπτυγμένα ανθρώπινα όντα. Πίσω, στη σκοτεινή νυχτα του χρόνου (για την ακρίβεια πριν και από τον ίδιο τον χρόνο), το αγνό Πνεύμα - στην πιο υψηλή και αγνή κραδασμική του κατάσταση, υποκινούμενο από τη Θεία Θέληση - άρχισε να αναμειγνύεται με τραχύτερη, αλύτρωτη ηλιακή υπόσταση. Εκείνη η ένωση με την πυκνότερη ύλη οδήγησε, σε ένα ενδιάμεσο στάδιο, σε αυτό που εμείς σήμερα αποκαλούμε θεία ψυχή. Η πρωταρχική πρόθεση του αγνού Πνεύματος είναι που μας δίνει - ή μάλλον μας επιβάλλει - το δικαίωμα να εξελιχτούμε σε πλήρως ανεπτυγμένα ανθρώπινα όντα. Το δικαίωμα του να είμαστε άνθρωποι παραχωρήθηκε αρχικά από το ίδιο το Πνεύμα. Αν συρρικνώσουμε ή αποφύγουμε αυτό το καθήκον, τότε δεν ζούμε σύμφωνα με τις δυνατότητες μας ως άνθρωποι και δεν εξαντλούμε τα όρια της ευθύνης μας. Και αν το δικαίωμά μας να είμαστε άνθρωποι παρεμποδίζεται ή δεν αναγνωρίζεται, όποιος κι αν είναι ο τρόπος ή η δύναμη που το κάνει αυτό, δεν θα μπορέσουμε να εκπληρώσουμε το πεπρωμένο καθήκον μας ή ντάρμα στην λυτρωτική διαδικασία του εξαγνισμού.

Η Πρόθεση που υπάρχει είναι ο πλανήτης μας να καταστεί τελικά ένα ακτινοβόλο κέντρο Θείου Φωτός και Αγάπης μέσα στο ηλιακό σύστημα. Το ιδανικό αυτό θα εκπληρωθεί μόνον αν καταφέρουμε να καταστήσουμε πλήρως ανεπτυγμένες ανθρώπινες ψυχές. Και για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, η Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα ηχεί τον τόνο του πεπρωμένου και του προορισμού μας να είμαστε πλήρως άνθρωποι. Σκέψεις για την πνευματική διάσταση της Οικουμενικής Διακήρυξης, σαν αυτές πιο πάνω, μας χαρίζουν μια ενσυναίσθηση της αληθινά μακρόπνοης σημασίας που αυτή έχει. Ταυτόχρονα όμως από τη φύση μας δεν παύουμε να είμαστε ανυπόμονα πλάσματα και αδημονούμε να δούμε ανεξάρτητα να γίνεται εφαρμογή της Διακήρυξης εδώ και τώρα και παντού. Και όταν αυτό τόσο εξόφθαλμα δεν γίνεται, ενδέχεται να αποκαρδιωνόμαστε ή να υποκύπτουμε στην απελπισία.

Στην αρχή της παρουσίασής της με τίτλο *Η Αξιοπρέπεια και τα Δικαιώματα του Ανθρώπου: Μια Ιστορία για το Δημοκρατικό Ιδεώδες*, η Kimberley Riley ρωτά: "Που να βρούμε το σθένος για την ανθρώπινη πρόοδο, όταν τα ιστορικά και σύγχρονα δεδομένα συχνά φαίνονται τόσο δυσοίωνα; Μπορούμε να δούμε κάποια πρόσφατη πρόοδο στην ανθρώπινη συνείδηση, ή μήπως επαληθεύεται η παλιά γαλλική παροιμία 'όσο πιο πολύ αλλάζουν τα πράγματα, τόσο πιο ίδια παραμένουν';" ("Plus ça change; plus c'est la même chose.")

Και συνεχίζει ρωτώντας: "Πώς μπορεί η μελέτη της ιστορίας ή η μελέτη της ιστορίας της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να μας βοηθήσουν να αποκτήσουμε έμπνευση για τη συλλογική πρόοδο της ανθρωπότητας; Τι είδους σκέψεις θα πρέπει να αναπτύξουμε εμείς οι ίδιοι και να μοιραστούμε

με άλλους, για να στηριχθούμε...; Ποια γλώσσα θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε για να πετύχουμε αυτό συλλογικό δυνάμωμα;

Στη συνέχεια συσχετίζει άμεσα αυτήν την ερώτηση με τις σύγχρονες δημοκρατίες, κι αναλογίζεται τα υπέρ και τα κατά μιας κοινής γνώμης που διαθέτει κρίση.

"Όσοι ζουν στις χώρες του δημοκρατικού κόσμου γνωρίζουν τη δύναμη που έχει η κριτική του κοινού στο να ξεσκεπάσει τις παραβιάσεις. Πολλές από τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτισμικές προόδους που σημειώθηκαν στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου θεμελιώνονται στη δυνατότητα των ανθρώπων να ασκούν ελεύθερα και δημόσια κριτική στο καθεστώς.

Εν τούτοις, όπως δείχνει και η σύντομη ιστορία της γερμανικής Δημοκρατίας της Βαυμάρης (1918-1933), η απηνής, λυσσαλέα κριτική και από τα δύο άκρα του πολιτικού φάσματος, εξασθενεί το πνεύμα της δημοκρατίας, το οποίο μπορεί να ευημερήσει μόνο σε μια ατμόσφαιρα ανοχής, διαλόγου και συμβιβασμού. Καθώς καταστρέφει τις ίδιες τις σχέσεις που είναι η ατμομηχανή του πολιτεύματος, η έξαλλη κριτική αποστραγγίζει τη συλλογική θέληση για το καλό. Η δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα βασίζονται εν μέρει στην επαγρύπνηση. Στηρίζονται επίσης στην ικανότητα να αντιλαμβανόμαστε και να ενδυναμώνουμε το καλό που ήδη υπάρχει στην ανθρώπινη οικογένεια.

Και μάλιστα εκείνο στο οποίο είμαστε καλοί είναι η κριτική: είμαστε πάντα έτοιμοι να αντιληφθούμε το λάθος. Είμαστε όμως πολύ λιγότερο ικανοί ως προς την τέχνη της καλλιέργειας της συλλογικότητας. Για τούτο, θέλω να προσπαθήσω να χρησιμοποιήσω τα ιστορικά ντοκουμέντα, ιδιαίτερα αυτά που συνδέονται με τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα ώστε να προτείνω ορισμένες κατευθύνσεις για μια τέτοια πρόοδο."

Συνεχίζει λέγοντας ότι έχουμε την τάση να εξετάζουμε την ανέλιξη της συνείδησης υπό ένα εξαιρετικά βραχυπρόθεσμο πρίσμα:

"Δεδομένου ότι σε γενικές γραμμές η δημοκρατία είναι εξ ίσου μια σειρά συνηθειών και νοητικών στάσεων όσο και ένα οργανωτικό σύστημα, η ομαδική πρόοδος βασίζεται στην προσωπική ηθική ανάπτυξη αμέτρητων ανθρώπων ταυτόχρονα. Κι ενώ ένα άτομο μπορεί να καταστρώνει το διάγραμμα της δικής του προσωπικά, προόδου σε βάρος χρόνου ορισμένων χρόνων ή δεκαετιών, η ομαδική πρόοδος δεν μπορεί παρά να αξιολογείται σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα χρόνου. Τα πενήντα ή εκατό χρόνια δεν φαίνεται να αρκούν ή να είναι αρκετά μεγάλη περίοδος για την παραγωγή νέων συνηθειών, νέων ιδεών και νέων συγκινησιακών προσκολλήσεων για πληθυσμούς εκατομμυρίων ατόμων. Το άτομο βλέπει μόλις ένα κλάσμα, το οποίο βέβαια μπορεί να του προκαλεί ευχαρίστηση ή απογοήτευση, ανάλογα με την θέση του στην ιστορία. Όμως αν θέλουμε να αντιληφθούμε την ομαδική πρόοδο, χρειάζεται να επεκτείνουμε την συνηθισμένη μας αντίληψη για το χρόνο αρκετά πέρα από τη δική μας θέαση, της προσωπικής ζωής.

Μπορεί επίσης να χρειαστεί να αλλάξουμε τον τρόπο που βλέπουμε το μηχανισμό της κίνησης και της δυναμικής της ιστορίας. Οι ιστορικοί και η κοινή γνώμη σε γενικές γραμμές, έχουν παραδοσιακά συνδέσει την ιστορία της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με τις επαναστάσεις του 1688, 1775 και 1789, που όλες τους φαίνεται να προκάλεσαν μια απότομη ρήξη με το παρελθόν και την παράδοση.

Οι περισσότεροι επαναστάτες, ωστόσο, βίωσαν την αίσθηση της απομόνωσης από τους ιστορικούς τους συντρόφους, εκείνη την απομόνωση που ανθίζει όταν κάποιος φέρεται με τρόπους που μοιάζουν τελειώς καινούριοι. Έχοντας ανάγκη να υποστηριχθούν και δικαιωθούν οι πράξεις τους, οι υπερασπιστές της δημοκρατίας συχνά να παρουσίασαν όλο το παρελθόν που προηγήθηκε από τις δικές τους προσπάθειες ως διεφθαρμένο, παρακμασμένο και χρεοκοπημένο. Όπως για τους επαναστάτες πρωτοπόρους, έτσι και για πολλούς από εμάς σήμερα, δεν είναι δυνατόν να υπάρχει σχέση μεταξύ της δημοκρατίας και του υπόλοιπου ανθρώπινου παρελθόντος, ή μεταξύ των δημοκρατικών εθνών και των υπολοίπων.

Ωστόσο, αυτή η διαδεδομένη άποψη δίνει μια στρεβλή εντύπωση για την πραγματική αλλαγή μέσα στο χρόνο και αφήνει τους δημοκρατικούς θεσμούς ακάλυπτους απέναντι σε μια εχθρική ανθρωπότητα, που συχνά φαίνεται να προτιμά την τυραννία και την κατάχρηση, αντί τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ελευθερία. Ίσως μάλιστα να υπάρχει συχνά μεγαλύτερη σχέση ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, από ό,τι εκ πρώτης όψεως φαίνεται. Οι δημοκρατικοί θεσμοί μάλλον ενσωματώνουν τα επιτεύγματα άλλων κοινωνικών ομάδων μέσα στη δομή των δικών τους ιδεών, παρά επιφέρουν μια απότομη ρήξη με το παρελθόν. Αντί να βλέπουμε το παρελθόν σαν κάτι που διαιρείται σε διαστήματα προόδου και σε διαστήματα τυραννίας, ίσως θα έπρεπε να δούμε την ιστορική ανάπτυξη ως ένα είδος συνεχούς διαμοιβής, ως μια διαρκή αναζήτηση προκειμένου να αντιληφθούμε, να καθορίσουμε και να εκφράσουμε τις αρχές των ορθών και αποτελεσματικών ανθρώπινων σχέσεων, μια διαδικασία την οποία οι περισσότεροι άνθρωποι στις περισσότερες χρονικές περιόδους προσπαθούν να κάνουν καλά.”

Η ομιλήτρια υποστηρίζει τον τελευταίο αυτό ισχυρισμό εξετάζοντας την εξέλιξη των νομικών συστημάτων, από τον καιρό του αυτοκράτορα της Βαβυλώνας Χαμουραμί (1760 π.Χ.) μέχρι τη Magna Carta Libertatum (1215 μ.Χ.). Σημειώνει ότι, ενώ τα διατάγματα του κώδικα του Χαμουραμί περιέχουν στοιχεία που θα θεωρούσαμε σήμερα βάρβαρα, “περιέχουν ωστόσο δύο βασικές αρχές, που τελικά θα αποτελέσουν τη βάση κάθε δημοκρατικού συντάγματος και κάθε Διακήρυξης Δικαιωμάτων: Ότι δηλαδή οι νόμοι πρέπει να έχουν ισχύ έναντι πάντων (erga omnes) και πρέπει να είναι δημόσια γνωστοί”. Σε σχέση με τη Magna Carta σημειώνει ότι “η κοινωνική οργάνωση των ανθρώπων και η φιλοσοφική σκέψη, ακριβώς όπως συμβαίνει με τις επιστήμες και την τεχνολογία, στηρίζονται στο παρελθόν, ενσωματώνοντας τις παλιές ιδέες και προσθέτοντας σταδιακά καινοτομίες.” Όπως ο κώδικας Χαμουραμί έτσι και η Magna Carta, δίνει έμφαση στην ισότιμη εφαρμογή του νόμου παντού. Ωστόσο εκεί γίνονται και βήματα προς τα εμπρός:

Η Magna Carta περιέχει επίσης γέες σημαντικές ρυθμίσεις, στις οποίες μπορούμε σαφώς να αναγνωρίσουμε τις αρχές των δημοκρατικών ιδανικών και της εφαρμογής τους. Προβλέπει συγκεκριμένη δικαιοδοσία ύλης και τόπο για τα δικαστήρια, αξιόπιστο σύστημα είσπραξης φόρων, διορισμό για δικαστές, χωροφύλακες και κλητήρες και περιορισμό στο δικαίωμα τους να δημεύουν ιδιοκτησίες, κάτι που ήταν συνήθως αποδεκτό πριν από αυτήν την περίοδο (και από συνήθεια για πολύ μετέπειτα). Η φυλάκιση χωρίς αποδεικτικά στοιχεία καταργείται, ο μονάρχης αναγκάζεται να δεχτεί ότι η θέλησή του δεσμεύεται από το νόμο και ότι, ακόμα σημαντικότερο, στο άρθρο 61 θεσπίζεται μια σύγκλητος των επιφανέστερων ευγενών, που επιβλέπει

τις ενέργειές του, ώστε να μην παραβιάζονται οι όροι της Χάρτας. Δύο φορές δηλώνεται εκεί ότι η αγγλική εκκλησία χειραφετείται από τον έλεγχο του μονάρχη. Μπορεί ασφαλώς η Χάρτα να μην είχε αλλάξει σημαντικά τη ζωή του μέσου αγρότη του δέκατου τρίτου αιώνα, ούτε είχε απονεμίσει ατομικές ελευθερίες κατά τον τρόπο που εμείς οι σύγχρονοι θα μπορούσαμε να αποδεχτούμε, έθεσε όμως την αρχή της νομιμότητας και περιορισμούς στην εκτελεστική εξουσία, περιορισμό της αυθαίρετης φορολογίας, θρησκευτική ελευθερία και ισότητα απέναντι στο νόμο, και όλα αυτά θα επεκτεινόταν και θα διαμορφωνόταν περαιτέρω στα επόμενα συντάγματα και τις Διακηρύξεις Δικαιωμάτων, στις χώρες όλου του κόσμου.

Και συνεχίζει: “Προσδίδεται δύναμη στη σκέψη μας αν αντιλαμβανόμαστε ότι τα ιδανικά των δημοκρατικών και ανθρώπινων δικαιωμάτων μας έχουν τέτοιου είδους βαθιές ρίζες. Εάν μπορούμε να δούμε τη σχέση ανάμεσα στις σύγχρονες αξίες και εκείνες του παρελθόντος, μπορούμε στη συνέχεια να κατανοήσουμε ότι εργαζόμαστε μέσα στην ισχυρή ροή της ενέργειας της ιστορίας, αντί να νομίζουμε ότι κρατάμε με τα δάχτυλα μας ένα ετοιμόρροπο ανάκωμα, που μόλις μετά βίας να μπορεί να συγκρατήσει τις παλίρροιας της ανθρώπινης τυραννίας και επιθετικότητας.

Μπορούμε να φανταστούμε ότι και άλλοι πολιτισμοί, που μοιάζουν ίσως περισσότερο σε εκείνον του Χαμουραμί από ό,τι στον δικό μας, δεν είναι στην πραγματικότητα τόσο ολοκληρωτικά και ανέλπιστα διαφορετικοί. Μπορούμε να ψάξουμε και να βρούμε τι τους συνδέει και μπορούμε να φανταστούμε ότι η αύξηση και η ανάπτυξη στην κατεύθυνση των ιδανικών που θεσπίστηκαν σε δημοκρατικά συντάγματα και Διακηρύξεις Δικαιωμάτων, δεν συνιστούν παρεκκλίσεις μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, αλλά στην πραγματικότητα αποτελούν φυσικό μέρος της ανθρώπινης διαδικασίας της σκέψης, που αφορά τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπινων όντων. Έπειτα, άμα εμείς οι ίδιοι ή οι γύρω μας, αποτυγχάνουμε να ζούμε σύμφωνα με τα ιδανικά μας, μπορούμε να αποκομίζουμε πίστη από το γεγονός ότι το πολιτικό σώμα, ακριβώς όπως το φυσικό σώμα, έχει βαθιές πηγές θεραπευτικής δύναμης και μπορεί να αντιστρέψει την πορεία από μια ασθένεια πίσω, στην υγεία.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία της σημειώνει:

“Σε αυτά που λέω δεν συνηγορώ υπέρ μιας υπεραϊσιόδοξης προσέγγισης της ιστορίας. Η αισιοδοξία εν προκειμένω μοιάζει κάπως επιπόλαιη, κάπως ελαφριά στάση. Αρκεί να αναλογιστούμε τι αίσχη έχουν διαπράξει οι άνθρωποι. Η απλοϊκή αισιοδοξία λησμονεί πολύ εύκολα πόσο πολύ υποφέρουν όσοι οι συνάνθρωποί μας βρίσκονται στο περιθώριο της ζωής, σε ατέλειωτους κύκλους πολέμου, πείνας και ανθρώπινης σκληρότητας και θηριωδίας. Η υπερβολική αισιοδοξία καθόλου δεν μπορεί να παρηγορήσει εκείνους που έπεσαν στη σκλαβιά, όταν οι Αθήνα νικήθηκε από τη Σπάρτη στο τέλος του Πελοποννησιακού Πολέμου, ή τους ατέλειωτους αιώνες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ή κάπου δύο χιλιάδες χρόνια μετά, όταν έφτασαν στη Αφρική οι Ευρωπαίοι αποικιοκράτες, ή εκείνους που έβλεπαν τα παιδιά τους να σβήνουν από πείνα και αρρώστιες στον Τριακονταετή πόλεμο, ή το λιμό της Ιρλανδίας, όταν καταστράφηκε η σοδιά της πατάτας, ή τις αμέτρητες φορές που η πείνα έστειλε εκατομμύρια σε πρόωρο θάνατο, ή τα πλήθη που σφαγιαστήκαν στο πεδίο της Μάχης του Σωμμ για λίγα μέτρα εδάφους στον Α΄ Π. Πόλεμο, ή τις χιλιάδες εκείνων που κατέληξαν στα κρεματόρια του Αουσβιτς στον Β΄ Π. Πόλεμο. Αυτές οι

συμφορές πρέπει να είναι διαρκώς ζωντανές στη μνήμη, πρέπει να τις σκεφτόμαστε και να τις αναλογιζόμαστε. Όχι απλώς να τις διώχνουμε από το νου μας και να λέμε ότι θεμελιώσαν καλύτερες εποχές, που ακολούθησαν ή θα ακολουθήσουν.

Θα έλεγα λοιπόν ότι καλύτερα είναι να χρησιμοποιούμε την ιστορία για να εφεκούμε τη δύναμη της ορθής δράσης του παρελθόντος, να βρίσκουμε τρόπο αντιμετώπιζουμε το μέλλον της ανθρωπότητας με λιγότερο φόβο και πιο πολλή αγάπη, να αναπτύσσουμε μια νοήμονα κατανόηση περί της εκτυλισσόμενης ομαδικής ανθρώπινης ανάπτυξης και μια γλώσσα που να ενισχύει και βοηθά την ανελίξη της ανθρώπινης συνείδησης. Η ανθρώπινη πρόοδος ποτέ δεν ακολουθεί γραμμική πορεία.

Η ιστορία δείχνει ότι οι άνθρωποι διατυπώνουν τα ιδεώδη πολύ καιρό προτού καταφέρουν να βρουν τα εργαλεία που χρειάζονται για να τα εφαρμόσουν πρακτικά. Αυτό πρέπει να το αντιληφθούμε, και χρειάζεται να λαμβάνουμε σοβαρά υπ' όψιν μας όλα όσα συνεπάγεται. Είμαστε υποχρεωμένοι να αναμένουμε τα πισωγυρίσματα και τις αποτυχίες, γιατί αυτά είναι αναπόφευκτα. Κι όταν η ομάδα αποτυγχάνει, που κι αυτό είναι αναπόφευκτο, κι όταν διαβάζουμε για βασανιστήρια σε κοινωνίες που οι καταστατικοί τους χάρτες αποκλείουν τέτοιες πράξεις, κι όταν ανακαλύπτουμε ότι αμέτρητα πλήθη ανθρώπων σε όλο τον κόσμο εξακολουθούν να εκτιμούν και να σέβονται μονάχα την ωμή βία της δύναμης, κι όταν ανακαλύπτουμε ότι εμείς και οι συνάνθρωποί μας δεν είμαστε ακόμη τέλειοι, και τα πράγματα δείχνουν ότι μάλλον δεν θα πετύχουμε την τελειότητα σε αυτή τη ζωή, δεν χρειάζεται να το βάζουμε κάτω και να σκύβουμε το κεφάλι απελπισμένοι, αλλά αντίθετα να σηκωθούμε, σε ετοιμότητα να δράσουμε με την πανάρχαια ανθρώπινη αποφασιστικότητα να επανορθώνουμε το κακό και να διορθώνουμε τα πράγματα, με την πεποίθηση ότι οι τωρινές μας πράξεις θα αποφέρουν στο μέλλον καρπούς.

Μια από τις δυσκολίες για μια προσέγγιση στην ανθρώπινη εξέλιξη που να βασίζεται και προωθεί τα δικαιώματα, είναι πιθανώς το ότι μπορεί να ταιριάζει περισσότερο σε μερικούς πολιτισμούς περισσότερο απ' ό,τι σε άλλους. Έτσι λοιπόν έχει επισημανθεί από ένα επιφανές σώμα πεπειραμένων πολιτικών, το Συμβούλιο Αλληλεπίδρασης, ότι μαζί με τα Ανθρώπινα Δικαιώματα θα πρέπει επίσης να εξετάσουμε τις ανθρώπινες ευθύνες και ότι απαιτούνται αμφότερα για να διαμορφωθεί πλήρως η εικόνα μιας ηθικής ανθρώπινης συμπεριφοράς (3). Το Συμβούλιο διατυπώνει την ενδιαφέρουσα άποψη ότι, ενώ η Δύση δέχεται με άνεση μια περιγραφή περί των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων μέσα στην κοινωνία που να βασίζεται στα ατομικά δικαιώματα, στην Ανατολή δίνεται συχνά μεγαλύτερη έμφαση στην έννοια της ευθύνης του ανθρώπου προς τους άλλους και την κοινωνία ευρύτερα. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι, ενώ η Δύση σταθερά τάσσεται στην πλευρά της ελευθερίας του ατόμου, στην Ανατολή μπορεί να υπάρχει περισσότερο η τάση να τάσσεται στη πλευρά της ομαλής λειτουργίας της κοινωνίας.

Ένα ιδιαίτερο παράδειγμα αυτής της πολιτισμικής διαφοράς δίνει η Κίνα. Κατά τη διάρκεια των πρόσφατων Ολυμπιακών Αγώνων, οι Κινεζικές αρχές καθόρισαν επίσημες ζώνες διαμαρτυρίας στο Πεκίνο, όπου μπορούσαν να πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις από εκείνους που θα επιθυμούσαν να διαμαρτυρηθούν, είτε για ζητήματα των Ολυμπιακών Αγώνων είτε για άλλα θέματα. Για να τους επιτραπεί να φτάσουν σε εκείνες τις περιοχές, έπρεπε να έχει υποβληθεί μια αίτηση

στις αρχές. Οι New York Times ανέφεραν ότι κατά την διάρκεια των πέντε ημερών των Ολυμπιακών Αγώνων δεν είχε πραγματοποιηθεί ούτε μια διαμαρτυρία, και έδωσαν παραδείγματα ανθρώπων, που ενώ είχαν υποβάλει αιτήσεις στη συνέχεια βρέθηκαν κρατούμενοι. Ενώ εκείνοι που ζουν σε μια Δυτική δημοκρατία μπορεί να δουν αυτό ως μια κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ίσως να αξίζει να προσεγγίσουμε το γεγονός από την πλευρά των Κινεζικών αρχών. Εχοντας θέσει τη χώρα τους, και ιδιαίτερα το Πεκίνο, στο επίκεντρο της παγκόσμιας προσοχής, θέλησαν πιθανώς να διασφαλίσουν το γεγονός ότι οι εικόνες που έφευγαν από το Πεκίνο θα ήταν όσο πιο θετικές και αρμονικές γινόταν. Οπότε τέτοιου είδους εικόνες διαμαρτυρίες δεν θα ταίριαζαν βεβαίως με αυτό το σκηνικό. Ακόμη ίσως να θεωρούν ότι καθήκον όλων των Κινέζων πολιτών ήταν να βοηθήσουν σε αυτήν την προσπάθεια. Αυτό φυσικά δεν δικαιολογεί τις Κινεζικές ενέργειες, ούτε βέβαια αξιολογεί ή κρίνει τη νομιμότητα των διαδηλωτών. Απλά εκθέτει μια διαφορετική νοοτροπία, η οποία προσδιορίζει την θέση ισορροπίας μεταξύ της κοινωνικής αρμονίας και της ατομικής ελευθερίας στην Ανατολή, σε μια αρκετά διαφορετική θέση από την αντίστοιχη μιας Δυτικής δημοκρατίας.”

Αναλογιζόμενη το θέμα της ευθύνης, στο σεμινάριο του Λονδίνου, η Julia Housermann εξέθεσε τη γνώμη ότι αυτές οι ευθύνες κυρίως αναφέρονται στην ανθρωπότητα ως όλον. Σημειώνει ότι η οργάνωση *Δικαιώματα και Ανθρωπότητα* (Rights and Humanity) στην οποία μετέχει, αναγνώρισε ότι “έχουμε ορισμένες ευθύνες που τις μοιραζόμαστε μέσα από τις πεποιθήσεις και τις κοινωνίες μας. Έχουμε την ευθύνη να σεβαστούμε την κοινή μας ιδιότητα ως άνθρωποι. Έχουμε την ευθύνη να σεβαστούμε την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Έχουμε την ευθύνη να σεβαστούμε τη ζωή σε όλες τις μορφές της... Έχουμε την ευθύνη να σεβαστούμε και να προστατεύσουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα όλων ανεξαιρέτως, και παντού. Έχουμε την ευθύνη να σκεφτόμαστε και να συμπεριφερόμαστε με συμπόνια, να ενεργούμε με ακεραιότητα, και να έχουμε ειρήνη, έτσι ώστε να μπορέσουμε όλοι να ζήσουμε ενωμένοι.”

Εξετάζοντας το πώς κάποιος μπορεί να ισορροπήσει τα δικαιώματα με τις ευθύνες, δίνει το ακόλουθο παράδειγμα:

“... επισκέφτηκα μια περιοχή με τρώγλες στη Μοζαμβίκη, που ονομάζεται Μαφαλάλα, όταν έκανα κάποια εργασία για τη Γιούνισεφ το 2004. Η Γιούνισεφ προωθεί με το έργο της τα ανθρώπινα δικαιώματα και τότε εξέταζαν το πώς να προστατεύσουν τους ανθρώπους που ζουν σε αυτήν την περιοχή των τρωγλών από τον κίνδυνο ασθένειας, διδάσκοντάς τους το δικαίωμα στην υγεία και το δικαίωμα στη παροχή νερού και το δικαίωμα στην υγιεινή. Και πιστεύω ότι σημείωσαν πολλή πρόοδο και υπήρξαν πολλά που γινόταν σε εκείνη την κοινότητα. Αλλά αυτό που βρήκα συναρπαστικό είναι ότι όταν άρχισα να κάνω βαθύτερες ερωτήσεις και να λέω: Καταλαβαίνετε ποιές είναι οι ευθύνες σας εδώ; Οι άνθρωποι που συμμετείχαν στην δράση της ομάδας μας, είπαν: Ω ναι, καταλαβαίνουμε ότι η κυβέρνηση έχει την υποχρέωση να παρέχει το νερό, αλλά και ότι εμείς έχουμε την υποχρέωση να χτίζουμε τουαλέτες. Εκείνοι έχουν την υποχρέωση να συλλέγουν τα σκουπίδια, αλλά εμείς έχουμε την υποχρέωση να βγάζουμε τα σκουπίδια έξω από τη συνοικία, επειδή τα φορτηγά που συλλέγουν τα σκουπίδια δεν μπορούν να περάσουν, καθώς οι δρόμοι είναι πολύ στενοί. Κατά τη γνώμη μου αυτό είναι μια ισορροπία δικαιωμάτων και ευθυνών, όπου οι άνθρωποι εργάζονται μαζί ώστε να

υπάρξει η καλύτερη δυνατή έκβαση.”

Αναφερόμενη στην κατάσταση στη Μεγάλη Βρετανία, επισημαίνει:

“... μπορεί να διαπιστώσουμε ότι ως προς τα δικαιώματα και τις ευθύνες μας, αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε κάπως εκτός ισορροπίας. Και νομίζω ότι ... το όλο πρόβλημα σχετίζεται με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας - τον αποκαλούμενο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας - διότι νομίζω αυτό το ζήτημα της ασφάλειας έχει επιτραπεί να παρεισφρήσει στο όλο οικοδόμημα της ζωής στη Μεγάλη Βρετανία, κατά τρόπο που τα δικαιώματά μας να αλλοιώνονται στο όνομα των δήθεν αναγκών ασφαλείας. Διάβασα ένα μάλλον ανησυχητικό άρθρο πρόσφατα, που έλεγε ότι τα ζητήματα ασφαλείας στην πραγματικότητα οδηγούσαν την αστυνομία να αστυνομεύει ανάλογα με την εθνικότητα και την θρησκεία μάλλον των υπόπτων, παρά με άλλα αποδεικτικά στοιχεία. Έτσι, το ότι κάποιος μπορεί να ενοχοποιείται με αυτόν τον τρόπο κατά τεκμήριο, είναι πολύ ανησυχητικό. Κάτι τέτοιο ξεφεύγει πάρα πολύ από τη θεμελιώδη ουσία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα οποία τόσο καιρό προστατεύαμε σε αυτή τη χώρα.

Τι μπορούμε να κάνουμε λοιπόν για αυτό; Νομίζω ότι πρέπει να είμαστε σε επαγρύπνηση. Έτσι, αν θέλουμε να είμαστε ενεργοί πολίτες, νομίζω ότι έχουμε καθήκον να υπερασπίσουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Βρετανία. Νομίζω ότι έχουμε το καθήκον να χρησιμοποιήσουμε δημοκρατικά τη φωνή μας, και να γνωστοποιήσουμε στο κοινό τους προβληματισμούς μας. Και αν αναφερθούμε σε παγκόσμιο επίπεδο, γινόμαστε φυσικά επίσης πολίτες του κόσμου. Και σε περιόδους παγκόσμιων απειλών - κλιματική αλλαγή, έξαρση φτώχειας, HIV/AIDS, ελονοσία, φυματίωση- όλα αυτά τα ζητήματα-, τα καθήκοντά μας είναι προφανώς ξεκάθαρα. Οφείλουμε να χρησιμοποιήσουμε τη φωνή μας δημοκρατικά, να αξιοποιήσουμε τα δικαιώματα που αποκτήσαμε, και τα οποία οι προγενέστεροι πάλεψαν επί αιώνες τόσο σκληρά για να μας τα διασφαλίσουν. Οφείλουμε να είμαστε ικανοί να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη φωνή για να υπερασπιστούμε τα ανθρώπινα δικαιώματα σε όλο τον κόσμο. Και νομίζω ότι αποτελεί μέρος της ευθύνης μας το καθήκον να αναμειχθούμε πραγματικά, και όσο περισσότερο μπορούμε. Πολλοί άνθρωποι μαζί, κάνουν πολλά πράγματα. Έχουμε αλλάξει τις καταναλωτικές μας συνήθειες, αγοράζοντας προϊόντα “Δίκαιου Εμπορίου” (Fair Trade), και υποστηρίζοντας ανανεώσιμες διαδικασίες όπου είναι εφικτές. Αλλά οφείλουμε να είμαστε ενημερωμένοι. Και εγώ η ίδια βίωσα ότι έχω μια έντονη αίσθηση στάσης mea culpa, κατά τη διάρκεια του διαλείμματος σήμερα, διαπιστώνοντας ότι δεν γνώριζα τίποτε για ό,τι συμβαίνει στο Κονγκό μέχρι που διάβασα ένα άρθρο στην εφημερίδα The Independent. Υπήρχε η διαμαρτυρία ότι ακριβώς η καταναλωτική κοινωνία και συγκεκριμένα η χρήση κινητών τηλεφώνων, προκαλεί τις συγκρούσεις και τους πολέμους που διεξάγονται στο Κονγκό, καθώς το κράτος αυτό είναι ο κύριος προμηθευτής κοβαλτίου - ενός από τα μεταλλεύματα που χρησιμοποιείται στη βιομηχανία κινητών τηλεφώνων. Δεν γνώριζα τίποτε γι’ αυτό. Έτσι νομίζω ότι οι ευθύνες μας δεν είναι μόνο να δράσουμε για τα πράγματα που γνωρίζουμε, αλλά επίσης να παραμένουμε ενημερωμένοι. Και φυσικά υπάρχουν πολλές ιστοσελίδες για να το πετύχουμε αυτό.”

Στις ομιλίες για το κλείσιμο στα σεμινάρια της Νέας Υόρκης και του Λονδίνου, επαναλήφθηκε και υπογραμμίστηκε η ανάγκη να αναλάβουμε την ευθύνη μας για το κοινό καλό. Ο Νέος Όμιλος των Παγκόσμιων Εξυπηρετητών του Κόσμου χαρακτηρίζεται ως ο όμιλος

που βοηθά την ανθρωπότητα να αναγνωρίζει αυτή την αίσθηση ευθύνης.

Το συμπέρασμα είναι ότι σε καιρό παγκόσμιας κρίσης όπως η παρούσα, όταν οι παλιοί και οικείοι τρόποι αμφισβητούνται και αποδεικνύονται ανεπαρκείς και ατελέσφοροι, ενώ μάλιστα τα ζητήματα δεν είναι αρκετά σαφή και δεν υπάρχει αρκετό φως να δείξει το δρόμο, ο ομαδικός διαλογισμός μπορεί να αποβεί μια ισχυρή μορφή υπηρεσίας (4). Τα θεμελιώδη ιδανικά στα οποία μπορεί και πρέπει να βασιστεί ένας καινούργιος και καλύτερος κόσμος, μπορούν να ξεκαθαριστούν και να ισχυροποιηθούν μέσω της δύναμης του διαλογισμού, ώστε να γίνουν αναγνωρίσιμα στους ανθρώπους καλής θέλησης παντού στον κόσμο. Ο ομαδικός διαλογισμός μπορεί να βοηθήσει να τονωθεί η ανάπτυξη της κοινής γνώμης και έτσι να ευνοηθούν οι προσπάθειες εκείνων των εξυπηρετητών που έχουν στοχαστεί κι ανοίγουν δρόμο προς νέα επίπεδα κατανόησης, βοηθώντας τους να καταστήσουν τη σοφία τους όραμα για τα μάτια όλων των ανθρώπων.

1 Αντίτυπα της Διακήρυξης είναι διαθέσιμα από την Παγκόσμια Καλή Θέληση. Ένα Σχόλιο πάνω σε αυτό το θέμα προετοιμάζεται επίσης και θα είναι σύντομα διαθέσιμο.

2 Σημείωση: “Υποστήριξη” σε αυτό πλαίσιο δεν υπονοεί μια απερίσκεπτη επευφήμιση. Μερικές φορές ο πιο αποτελεσματικός τρόπος υποστήριξης μιας κυβέρνησης είναι να αντιπαλέψεις για να διορθώσεις τις υπερβολές και τις ανεπάρκειές της. Δεν χρειάζεται να υπογραμμίσουμε ότι οι άνθρωποι καλής θέλησης το κάνουν αυτό με ένα δημιουργικό τρόπο, και εστιάζουν στις πολιτικές, όχι στις προσωπικότητες.

3 Για αντίτυπα Διακήρυξης των Ανθρώπινων Ευθυνών του Συμβουλίου Αλληλεπίδρασης (Interaction Council), παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας.

4 Για αντίτυπα του διαλογισμού Ενισχύοντας τα Χέρια του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Εξυπηρετητών, παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας.

ΔΥΟ ΒΑΣΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Δύο βασικές ιδέες θα πρέπει να διδάσκονται στα παιδιά κάθε χώρας: Η αξία του ατόμου και το γεγονός της μίας ανθρωπότητας... Σε άλλες χώρες μερικοί άνθρωποι και ομάδες - για λόγους κληρονομικής θέσης ή οικονομικής κατάστασης - θεωρούνται σημαντικοί και το υπόλοιπο έθνος ασήμαντο. Σε άλλες ακόμη χώρες το άτομο θεωρείται τόσο σημαντικό και το δικαίωμά του να ικανοποιείται τέτοιας σπουδαιότητας, ώστε η σχέση του με το σύνολο έχει εντελώς χαθεί. Όμως η αξία του ατόμου και η ύπαρξη εκείνης της ολότητας που ονομάζουμε Ανθρωπότητα έχουν πολύ στενή σχέση. Αυτό χρειάζεται έμφαση. Οι δύο αυτές αρχές, όταν διδαχθούν και γίνουν κατάλληλα κατανοητές, θα οδηγήσουν στην εντατική καλλιέργεια του ατόμου και μετά στην αναγνώριση της ευθύνης του σαν αμέριστο μέρος του όλου σώματος της ανθρωπότητας.

.....Επαναλαμβάνω πάλι ότι αυτή η προετοιμασία του ανθρώπου για να γίνει πολίτης του Βασιλείου του Θεού δεν αποτελεί ουσιαστικά θρησκευτική δραστηριότητα για να τη χειρίζονται οι εκπρόσωποι των μεγάλων θρησκειών του κόσμου. Πρέπει να είναι το καθήκον της ανώτερης εκπαίδευσης που θα δίνει σκοπό και σημασία σ’ όσα έχουν γίνει. Αν αυτό σας φαίνεται ιδεαλιστικό κι αδύνατο, επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω ότι απ’ τη στιγμή που η Υδροκοϊκή Εποχή θα είναι σε πλήρη άνθιση, αυτός θα είναι ο σίγουρος κι αναγνωρισμένος σκοπός των εκπαιδευτών της εποχής.

Αλίκη Μπέιλυ

(Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή σ.σ. 47,49 Εκδ. Lucis Press)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Από την εστία του Φωτός, μέσα από τη διάνοια του Θεού ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων. Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης, μέσα από την καρδιά του Θεού ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή, ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.

Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων, το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

(ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ)

Από την εστία του Φωτός, μέσα από τη διάνοια του Θεού ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων. Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης, μέσα από την καρδιά του Θεού, ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Είθε ο Ερχόμενος* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή, ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων. Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων, το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

** Πολλές θρησκείες πιστεύουν σε έναν Παγκόσμιο Διδάσκαλο που θα έλθει στο μέλλον (εξ ου και το όνομα Ερχόμενος) και ο οποίος τους είναι γνωστός ως Κύριος Μειτρέγια, Ιμάμ Μαχντί, Καλκή Αβατάρ, κλπ. Μερικές φορές χρησιμοποιείται κάποιο από αυτά τα ονόματα στις αποδόσεις της Μεγάλης Επίκλησης, ανάλογα με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των συγκεκριμένων ανθρώπων.*

ΣΥΜΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΔΟΜΗΣΗ ΟΡΘΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ISSN 0818-4984

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση είναι ένα διεθνές κίνημα που βοηθά στην κινητοποίηση της ενέργειας της καλής θέλησης και στη δόμηση ορθών ανθρωπίνων σχέσεων. Ιδρύθηκε το 1932 ως μια δραστηριότητας υπηρεσίας του Λούσις Τραστ. Το Λούσις Τραστ είναι ένα κατοχυρωμένο μορφωτικό ίδρυμα στην Μεγάλη Βρετανία. Στις ΗΠΑ αποτελεί μη κερδοσκοπικό μη φορολογούμενο εκπαιδευτικό οργανισμό. Στην Ελβετία καταχωρείται ως μη κερδοσκοπικός σύλλογος. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΛΗ ΘΕΛΗΣΗ αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως Μη Κυβερνητική Οργάνωση και εκπροσωπείται σε τακτικές απολογιστικές συνεδριάσεις στα Γραφεία του ΟΗΕ. Το Λούσις Τράστ περιλαμβάνεται στον κατάλογο συμμετεχόντων του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών.

Το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης εκδίδεται τρεις φορές το χρόνο. Εκτός από αναφορές σε τρίτους, τα κείμενα γράφονται αποκλειστικά από τα μέλη της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης. Προσφέρονται αντίτυπα προς περαιτέρω διάθεση και διανομή ύστερα από κάθε σχετικό αίτημα. Το Δελτίο διατίθεται επίσης στα Δανικά, Ολλανδικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά, Ιταλικά, Πορτογαλικά, Ρωσικά, Ισπανικά και Σουηδικά.

www.worldgoodwill.org είναι η διεύθυνση της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης στο διαδίκτυο. Το δελτίο διατίθεται και από αυτή τη διεύθυνση.

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση επαφίεται αποκλειστικά σε δωρεές προκειμένου να συνεχίζει το έργο της. Το Δελτίο διανέμεται δωρεάν για να διατίθεται όσο ευρύτερα γίνεται. Όμως οι δωρεές χρειάζονται πάντοτε για αυτή την υπηρεσία και εκτιμώνται ιδιαίτερα.

3 Whitehall Court
Suite 54
London SW1A 2EF
UK

1 Rue de Varembe (3è)
Case Postale 31
1211 Geneva 20
SWITZERLAND

120 Wall Street
24th Floor
New York NY10005
USA